

кътъ на това предание за рибите въ четвъртата книга на Ездра, дѣто, гл. VI, стр. 47 — 52, пророкътъ разказва историята на творението, и при петиятъ день упоминава за двѣ животни, Бегемотъ и Левиафанъ; едното отъ тѣхъ принимаватъ за слонъ, а другото за китъ. Тие биле помѣстени въ противоположните крайове на свѣтътъ, защото неговата седма часть, дѣто са събрале водите, не могла да ги помѣсти и двѣте. Бегемотътъ билъ помѣстенъ тамъ, дѣто земята била осушена на третиятъ день въ времето на творението, и той билъ длженъ да остане на това мѣсто посрѣдъ горите; а Левиафанътъ билъ помѣстенъ въ седмата часть на свѣтътъ, дѣто са събрале водите, и нѣкога си ще бѣде длженъ да поглъне онова, щото богъ е осъдилъ за истрѣбление. Тука трѣба да забѣлѣжиме, че и срѣдневѣковиятъ памѣтникъ на англосаксонската литература, — бесѣдата на Соломона съ Сатурна, — така сжщо счита Левиафана за китъ, и на вопросътъ отъ Сатурна: „дѣ свѣти слънцето презъ нощта?“ Соломонъ отговаря: „азъ ща да ти кажа, — въ три мѣста: най-напредъ въ „чрево на китътъ“, когото наричатъ Левиафанъ, послѣ въ адъ, и най-послѣ на онзи островъ, който са нарича Глитъ (Glith), и дѣто са „покоятъ“ душите на свѣтиете до сждвиятъ день“¹²⁾). Изъ сичко са види, че китътъ и тука има нѣкакво си мистическо и важно значение.

Въ цѣлиятъ памѣтникъ ясно изплуватъ идеите за сътворението на свѣтътъ, които иматъ не-сжмнѣнно тжждество и съ западниятъ манихеизмъ, и съ учението на богомилите, до колкото ни е из-

¹²⁾ Migne, Dictionnaire des Apocryphes, t. 2, p. 882.